ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμὴ Φύλλου
5 λεπτὰ

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακὴ 23 Φεβρουαρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 16

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΠΟΥ νὰ βρίσκεται ἡ Θεὰ αὐτή, τὴν ὁποίαν ἡ χαριτόβρυτος Πολιτική μας, ἡ μεγάλη καὶ πανίσχυρος ἀντιζήλός της, κατώρθωσε νὰ τὴν ἐξορίσῃ ἀπὸ τὴν χώραν μας ;

Μωρὲ, μὴ τὴν εἴδατε ; Μὴ τὴν ἀπαντήσατε ;

Μπᾶ ! Ἡ Ψευτιὰ καὶ μόνη ἡ Ψευτιὰ— Ψευτιὰ ἐν μικρογραφίᾳ καὶ Ψευτιὰ ἐν γιγαντογραφίᾳ—ἁπλώθηκε τὰς ἡμέρας αὐτὰς φαρδιὰ πλατειὰ ἀπὸ Ὀλύμπου μέχρι Ταινάρου καὶ ἀπὸ Ἀνάφης μέχρι Κερκύρας.

Καὶ ἡ Ἀλήθεια ἔδεσε τα μπαγάκια της καὶ μᾶς ἄφησε γειά.

ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ ψευτιᾶς εἶνε αἱ ἀξιόπιστοι, αὐθεντικαὶ, ἀναιδέστατα καὶ ἀλληλοαναιρούμεναι πληροφορίαι περὶ τῆς ἐκλογῆς Αἰγίνης.

Οἱ τέσσαρες Ζαϊμικοὶ Κήνσορες, ἐπιτοπίως μεταβάντες, διεκήρυξαν urbi et orbi ὅτι ἀκατανόμαστοι ἐπεμβάσεις ἔλαβαν χώραν ὑπὲρ τοῦ Κυβερνητικοῦ ὑποψηφίου.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἀνωτερος ἐπόπτης τῶν Στρ. ἀποσπασμάτων, ὁ ὁποῖος κατηγγέλθη ὑπὸ τῶν Κηνσόρων καὶ ὡς μεροληπτικώτατα ἐργασθεὶς, ἐλθὼν ἐνταῦθα διεβεβαίωσε τοὺς Ὑπουργοὺς ὅτι ἡ ἐκλογὴ Αἰγίνης διεξήχθη ὁμαλώτατα καὶ Συνταγματικώτατα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ δύο μέρη λοιπὸν ψεύδεται ἀναιδέστατα. Ποιὸ ὅμως νᾶν' αὐτό ;

ΕΡΧΕΤΑΙ τώρα ἡ γιγαντογραφία τῆς Ψευτιᾶς. Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι μᾶς διαβεβαιοῦν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς ὅτι ἡ Κυβέρνησις κλονίζεται.

Οἱ Κυβερνητικοὶ μᾶς φωνάζουν ὅτι οἱ Ἀντιπολιτευόμενοι ὀνειρεύονται φούρνους μὲ καρβέλια.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης μᾶς βεβαιώνει ὅτι οὐδὲ ἴχνος ψυχρότητα ὑφίσταται μεταξὺ τῶν Ὑπουργῶν.

Ὁ κ. Λυμπρίτης διακηρύττει ὅτι ἔχει τὴν παραίτησίν του στὴν τσέπη του.

Ὁ κ. Τύπος ὑποδαυλίζει τὴν πυρκαϊὰν αὐτὴν τῆς ψευτιᾶς.

Ὁ κ. Λαὸς χρησιμεύει ὡς πλαίσιον τῆς φωτεινωτάτης αὐτῆς εἰκόνος.

ΨΕΥΤΙΑ λοιπὸν καθ' ὅλην τὴν γραμμήν. Μπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω . . . ψέμμα.

Καὶ ἡ Ἀλήθεια ;

Ἄ ! Ἂν δὲν ἔχει πνιγῇ στὸ βάθος τῆς Ψευτιᾶς, κάπου θὰ εὑρίσκεται κι' αὐτὴ, ἀπὸ κάπου θὰ μᾶς καμαρώνει χωρὶς νὰ τὴν βλέπωμεν. Θέλουν μάλιστα νὰ 'ποῦν, ὅτι ὅσο καὶ ἂν εἶνε Κυρία, θάχῃ ξαπλωθῇ ἀνάσκελα καὶ θὰ φασκελώνῃ μὲ ποδια καὶ μὲ χέρια τὸ Ψευτορωμαΐκο.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΑΞΕΙΔΟ

Καλύβα ἢ νεκροκρέββατο σκαρόνει
Ὁ νέος Βαρκάρης, ποῦ ὅλο καμαρόνει
Ἀπὸ περιγιάλι τοῦτο τὸ βαρκάκι,
Γοργόνα ἀργοσκαλίζοντας τὸ δοιάκι ;

Κι' ἰσάζει τἄρμενό του καὶ τὸ ἁπλόνει...
Μὰ σὰν φτερώσῃ πρῦμο τὸ ἀγεράκι
Τί νᾶνε : Τοῦ γιαλοῦ ἕνα χελιδόνι ;
Τῆς ξενητειᾶς μὴ θᾶνε ἄγριο γεράκι ;

Καὶ ρίχνουν οἱ τεχνῖτες μὲ τὸν ναύτη
Πασίχαροι ὅλοι τὸ βαρκάκι 'στὸ γιαλό...
Ἀπὸ τὴν πλώρη του ὁ παπᾶς λαμπάδ' ἀνάφτει...

Μὰ μὲ τοῦ ἁγιασμοῦ τὶς ψαλμῳδίες
Τοῦ λίβανου ἀνεβαίνουν οἱ εὐωδίες...
Σὰν συγνεφάκι τοῦ φθινόπωρου θολό !

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ ἄνθρωπος ἀνυψώθη καὶ ἀνεπτύχθη καὶ ὅμως εἶνε τὸ ἀγριώτερον καὶ μυσαρώτερον τῶν θηρίων. Ἀνεπτύχθη ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὸ πνεῦμα τῆς δράσεως ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐν αὐτῷ Ἠθικῆς Ζωῆς.

* *
*

Ὅπως τὸ ἀνάστημα δὲν δείκνυει τὸ μέγεθος ἢ τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Ἤθους ἑνὸς ἀνθρώπου, οὕτω καὶ τὸ ἐξωτερικὸν μεγαλεῖον ἢ ὁ βαθμὸς ἢ οἱ τίτλοι, ἑνὸς ἄλλου, δὲν εἶνε ἀπόδειξις ἀληθὴς ὅτι οὗτος ἔχει τὴν ἀξίαν νὰ εἶνε μεγάλος ! . . Ὑπάρχουν μεγάλοι οἵτινες εἶνε ἀφανάστοι μικροὶ καὶ ὑπάρχουν ἄλλοι, λογιζόμενοι ἐλάχιστοι, οἵτινες ὅμως εἶνε μέγιστοι!

* *
*

Ἡ λατρεία τοῦ Ὡραίου Πνεύματος καὶ τῆς Ἁγίας Αἰσθήσεως, εἶνε σήμερον θρησκεία ἄγνωστοι διὰ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ἐνῷ τοὐναντίον γνωρίζουν νὰ λατρεύουν τὴν θρησκείαν τῆς Ὕλης καὶ τῆς Κακίας.

* *
*

Μὴ δίδετε πολλὴν προσοχὴν εἰς μεγαλεῖα ταπεινοῦ ὕψους!... Ὑπάρχουν ψιμμύθια ὄχι μόνον διὰ τὰ πρόσωπα τῶν μωρῶν γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς χαρακτῆρας καὶ τ' ἀξιώματα.

Βύρων Κατερνᾶς

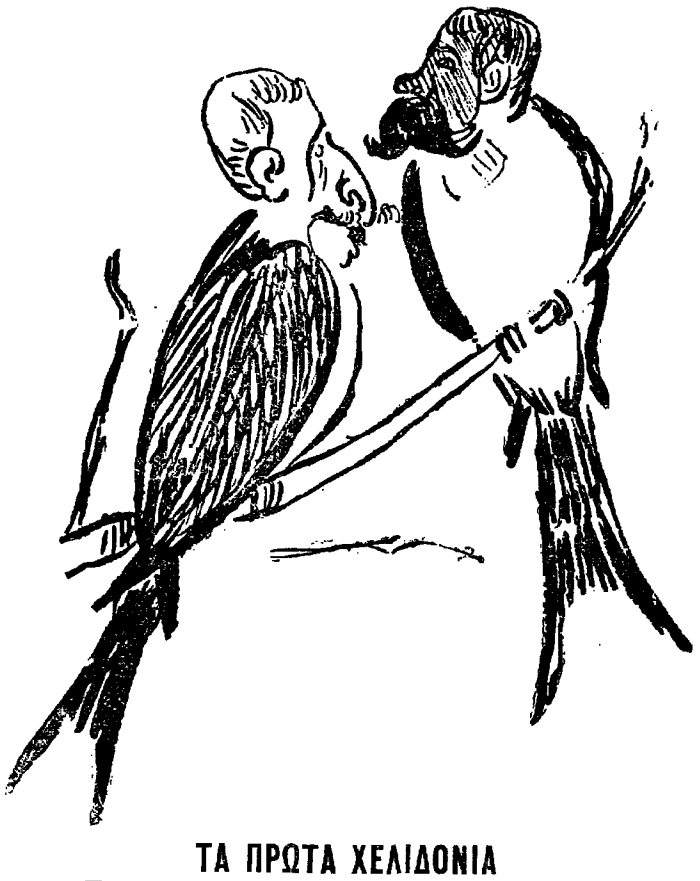

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Εργα και Ημεραι

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΟΥ "ΡΩΜΗΟΥ,,

Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, δὲν ἐπρόσθεσε μὲ τὸ τελευταῖον βιβλίον του ὁ Σουρῆς οὔτε στὴν ψήμην του, οὔτε στὴν φιλολογίαν, μ' ὅλην τὴν ἐναντίαν γνῶμην τῆν ὁποίαν παν ηγυρικῶς εἰς διάστημα δύο τριῶν ἡμερῶν ἐξεσήλωσαν ὅλαι αἱ δημοσιογραφικαὶ σάλπιγγες τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Σουρῆς οὔτ' ἐκέρδησε τίποτε, οὔτε πάλιν κ' ἐζημιώθη μὲ τὸν ἔκτον τόμον τῶν ποιημάτων του—δεύτερον μέρος τοῦ Φασουλῆ φιλοσόφου—ἔμεινε δὲ, καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, ὁ ποιητὴς τοῦ «Ρωμηοῦ»—ἀφοῦ καὶ ὁ νέος τόμος του τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως ἐξεταζόμενος, τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ ἕνα φύλλο τοῦ «Ρωμηοῦ» του διπλοῦν, τετραπλοῦν ἢ καὶ εἰκοσαπλοῦν ἀκόμη κατ' ὄγκον.

⁂

Τὸ ἔργον τοῦ Σουρῆ δὲν ἐπερίμενα νὰ τὸ ἰδῶ μέσα στὶς 130 περίπου σελίδες τοῦ Φασουλῆ φιλοσόφου, καθὼς δὲν τὸ ἐζήτησα ποτέ μου μέσα στῶν προηγουμένων τόμων του τὶς σελίδες

Τὸ ἔργον τοῦ Σουρῆ τὸ εἶδα, καὶ τὸ βλέπω τόσα χρόνια τώρα μέσα στοὺς τόμους τοῦ «Ρωμηοῦ», αἱ δὲ ἄλλαι ἐκδόσεις του, μὲ τὰς ὁποίας κάθε τόσον ἐμπνέει τὰ ἐρχόμενα κριτικὰ κλαρίνα, μόνον ὡς Πασχαλινὰ παραρτήματα τοῦ «Ρωμηοῦ» του ἠμποροῦν νὰ κριθοῦν.

Τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μᾶς λέει τόσα χρόνια τώρα μὲ τὸν «Ρωμηὸν» του, δὲν μᾶς εἶπε μὲ τοὺς τόμους του. Καμμίαν νέαν χορδὴν τῆς εὐθύμου λύρας του δὲν μᾶς ἐκρούσι. Κανέναν καινοῦργιον Σουρῆ δὲν μᾶς παρουσίασε.

Καὶ ὁ αὐτὸς ὁ ἰδιοφυὴς στηρίζεται ὅλη ἡ δύναμίς του, ὅλο τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας του, ὅλη ἀκόμη ἡ ἱστορικότης του.

Ὡς «Ρωμηὸν» τὸν ἀγάπησε ὁ λαός, ὡς «Ρωμηὸν» τὸν ἠσπάσθη, καὶ ὡς «Ρωμηὸν» ἀρέσκει πάντοτε καὶ τοῦ παρουσιάζεται.

⁂

Τίποτε περισσότερον ἀπ' αὐτὸ δὲν τοῦ ἐζήτησαν οἱ θαυμασταί του κ' εὐτυχῶς τίποτε περισσότερον δὲν τοὺς ἔδωσε. Μᾶς φθίνει ὁ Σουρῆς, μᾶς φύνει ὁ Παλαμᾶς, μᾶς φθίνουν οἱ ἄλλοι ποιηταί μας, οἱ ἀξιόλογοι, ποιητότεροι καὶ ἀξιόλογοι. Ὅλον μαρτύριον εἶναι ἂν εἴμαστε ἐξ ἡμῶν τέσσαρας ἢ πέντε ποιηταὶ ἀξιόλογοι νὰ πῶ ὑπάσωμε μ' ὑπερηφάνειαν. Ἔχομε κ' ἕνα Σουρῆν—μίαν φλάκεναν ποὺ πάθει ἀπαστραπτόντως στίχους καὶ ρίμες, ἐξαργυρωνομένους ἐμπρὸς τὴν ἐμφανίσει τοῦς μετρητοῖς—ἕνα ἀπλοῦν καὶ ἀγαθὸν ἄνθρωπον, ποὺ ἔχει τὸ χάρισμα τὸ πολύτιμον καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς νὰ μᾶς κάμνῃ νὰ γελοῦμε μὲ τὰ χάλια μας καὶ νὰ τὰ βλέπουμε ὅλα τὰ περὶ ἡμᾶς καὶ τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς ὄμορφα μόνον νὰ γεννοῦν φιλόφρονες στίχους καὶ εὐγενεῖς ρίμες.

Γιατί σώνει καὶ καλὰ νὰ θέλουμε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν νὰ τὸν σκεφθοῦμε μὲ τὰ σκονισμένα φιλολογικὰ διπλώματα, τὰ τόσον εὐκόλως ἀπονεμόμενα στὸν τόπο μας, καὶ δὲν τὸν ἀφήνουμε νὰ τραβᾷ μόνον τὸν δρόμο του καὶ νὰ μᾶς διασκεδάζῃ;

Οἱ Θέμος Ἀνυπνος εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος γελοιογράφος μας καὶ τέτοιος ἔμεινε. Δὲν ἐζήτησε ποτὲ νὰ γίνῃ τὸν φιλόσοφο, οὔτε τὸν ποιητή, οὔτε τὸν γλύπτη. Ὁ Παλαμᾶς δὲν ἀπεπειράθη νὰ κάνῃ ποτὲ στίχους τοῦ κάρρου καὶ νὰ μᾶς φαιδρύνῃ. Ὁ Παπαδιαμαντης δὲν ἐδοκίμασε νὰ μᾶς περιγράψῃ πῶς χορεύουν στὶς σάλες τοῦ κ. Σκουζὲ ἢ πῶς παίζουν τὸ λόουν-τένις στὴ Κηφισσιά. Ὁ Γαβριηλίδης δὲν ἔκανε ποτέ του στίχους.

Ὁ Σουρῆς μόνον κατεδικάσθη ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς του νὰ τὰ κάνῃ ὅλα;

Τί συμφορὰ εἶνε αὐτή;

⁂

Τὸν εἶπαν κ' Ἐθνικὸν ποιητήν. Ἂν Ἐθνικὸ μας γνώρισμα εἶνε μόνον ἡ σαπίλα μας, τότε πραγματικῶς ὁ Σουρῆς εἶνε ὁ Ἐθνικός μας ποιητής, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴ σαπίλα ἐμπνέεται.

Τὸν ἀπεκάλεσαν νέον Ἀριστοφάνη. Νὰ σᾶς 'πῶ, ἔχω κάποιαν ἐπιφύλαξιν γιὰ τὸν τελευταῖον χαρακτηρισμόν, ἀφοῦ ὁ μὲν Σουρῆς **βλέπει** μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς σαπίλας κ' ἐμπνέεται, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἔπαιρνε καὶ κάποιο χειρουργικὸ λεπίδι στὰ χέρια του καὶ προσπαθοῦσε νὰνοίγῃ τα κοινωνικὰ ἀποστήματα, νὰ φθάνῃ στὸ βάθος τῆς σαπίλας καὶ νὰ καθαρίζῃ τοὺς γύρωθεν ἱστοὺς - πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ τὸ κάνῃ ποτὲ ὁ πονόψυχος ποιητὴς τοῦ «Ρωμηοῦ», ὁ ὁποῖος καὶ κ ινοῦτι ἀκόμη τρέμει νὰ ὀκοτώσῃ.

Τί εἶνε λοιπὸν ὁ Σουρῆς;

Νομίζω πῶς ἐπροσπάθησα νὰ τὸ δείξω παραπάνω Εἶνε ὁ ἀκαταπόνητος στιχουργός, εἶνε ὁ εὔθυμος πνευματικὸς σύντροφός μας, εἶνε ὁ Μισοαμαστοφάνης μας, εἶνε τὸ γέννημα καὶ τὸ θρέμμα τῆς σαπίλας μας καὶ ὁ ψάλτης αὐτῆς.

Εἶν' ἐπὶ τέλους καὶ ὁ συντάκτης τοῦ «Ρωμηοῦ».

Ἂν ὁ τελευταῖος τίτλος του δὲν σᾶς συγκινεῖ. δὲν σᾶς ἐξαναγκάζει νὰ βγάλετε τὸ καπέλλο σας καὶ νὰ τὸν χαιρετήσετε, νὰ μὲ συγχωρεῖτε. Ἂν οἱ Ρωμηοὶ δὲν ἐτρέφαμεν τόσην ἀντιπάθειαν στὸ **καλὰ** βιβλία, στὰς **καλὰς** ἐφημερίδας, στὰ **καλὰ** ἔργα, στὸ **καλὸν** ἐν γένει, ἢ ἂν ὁ Σουρῆς εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ γεννηθῇ στὸ Παρίσι ἢ στὴν Λόντρα, ὁ «Ρωμηὸς» του - κύριοι Ρωμηοί, ποὺ μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθώνετε νὰγοράζετε τρεῖς τέσσαρες χιλιάδες φύλλα κάθε Σάββατο! - θὰ πωλοῦσε 40 καὶ 400 ἀκόμη χιλιάδες φύλλα τὴν ἑβδομάδα καὶ ὁ ποιητής του θὰ ἠμποροῦσε νὰναπαύεται τώρα ἐπὶ τῶν δαφνῶν του κ' ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων του καὶ νὰ ζῇ μόνον μέθε δύο τρία χρόνια ἕνα ὀλλαδάκι μὲ τραγούδια γιὰ νὰ μὴ ἐγκνάῃ τὴν τέχνη του.

⁂

Δὲν κρίνω τὸν Σουρῆ. Ἀμαυρώνω μόνον ὀπὸ χαρτὶ ἐπάνω τὰς ἐντυπώσεις ποὺ ἐγεννήθησαν στὸ κεφάλι μου μόλις ἐτελείωσα τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τελευταίου βιβλίου του.

Ἂν ὁ «Φασουλῆς φιλόσοφος» προηγεῖτο τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Ρωμηοῦ», θὰ τὸν ἐθαύμαζα. Διαθάζω ὅμως τόσα χρόνια τώρα τὸν «Ρωμηόν». ἔχω ζήσῃ τόσο μὲ τὴν στιχουργίαν του καὶ μὲ τὶς ρίμες του καὶ μὲ τὴν ἐλαφρίν του σάτυραν καὶ μὲ τὰς πνευγνόδεις ἐμπνεύσεις του, ὥστε καὶ τὸν Φασουλῆ φιλόσοφον δὲν τὸν εὑρῆκα καθόλου νέον. Μοῦ ἐφάνηκε πολὺ γέρος, μοῦ ἐφάνηκε σὰν νὰ τὸν ἐγνώριζα πρὸ δεκαετῶν καὶ δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ σὰν νὰ τὸν βλέπω χρόνια καὶ χρόνια τώρα τακτικὰ στὸν δρόμο μου.

Τὸ κάτω κάτω, ἐκτιμῶ καὶ ἀγαπῶ τόσο τὸν Σουρῆ, ὥστε δὲν ἠθέλησα νὰ τὸν ἐθρίσω ὅπ χυδαίας ρεκλάμας, οὔτε νὰ τὸν ἀναγγείλω γιὰ τὸ τελευταῖον βιβλίον του.

Δ. Η. Ταγκοπουλος

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ

VI

Κι' ἂν γυρίσῃ καμμιὰ 'μέρα,
Πές μου, πῶς νὰν τοῦ μιλήσω;
- Τὸν ἐπρόσμενα ἐδῶ πέρα
Πές του, ὥστε νὰ ξεψυχήσω.

Κι' ἂν ἀκόμα μὲ ρωτήσῃ,
Δίχως νὰ μ' ἀναγνωρίσῃ;
—Μίλει του σὰν ἀδερφή,
Ἴσως θλίψι ἔχῃ κρυφή.

Κι' ἂν ρωτήσῃ ποῦ εἶσαι τάχα,
Τότε τί θελὰ τοῦ κρίνω:
—Δεῖξ' του τὸ χρυσὸ μονάχα
Δαχτυλίδι ποῦ σοῦ ἀφίνω.

Κι' ἂν ρωτήσῃ τὸ γιατί
Εἶν' ἡ σάλα ἐρημωμένη;
—Δεῖξ' τὴ λάμπα τὴ σβυστὴ
Καὶ τὴ θύρα τὴν κλεισμένη.

Καὶ γιὰ τὴ στερνὴ τὴν ὥρα
Τότε πεῖα σὰν μὲ ρωτήσῃ;
—Πές του, πῶς γελοῦσα ὡς τώρα
Ἀπὸ φόβο μὴ σακράσῃ.

Αγις. Θερος

ΟΙ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΟΙ

(Ἀπὸ τὸ λεύκωμα τῆς κ. Δανάης Α. Κέρου)

Τὰς χειραφετημένας κυρίας τὰς θαυμάζω, διότι ἀγωνίζονται νὰ ξαλκφρώσουν τοὺς θυμοφόρους μου ἀπὸ τὸ βάρος τῶν βαναύσων ἐγκατιῶν. παραδίδουσαι εἰς αὐτοὺς τὴν ἡλικίαν των καὶ τὰ νεῦρά των ὡς μόνην ἀσχολίαν

Μέχρις ὅμως τῆς εὐτυχοῦς ἐκείνης ἡμέρας, ἡ ὁποία φαίνεται, πῶς θὰ ἀργήσῃ μερικοὺς ἀκόμη αἰῶνας νὰναστείλῃ—μέχρι δηλ. τῆς ἡμέρας ἐκείνης ποὺ θὰναστραποῦν οἱ ὄροι, καὶ οἱ ἄνδρες, ὅπως συμβαίνει τώρα στὰ χωριὰ τῆς Κερκύρας, θὰ πλέκουν κάλτσες, οἱ δὲ Ρωμαῖοι θὰ εὑρίσκωνται τὰς σελληνοφωτίστους νύκτας στοὺς ἐξώστας περιμένοντες τὰς Ἰουλιέττας των νὰ πεσάσουν ἀπὸ κάτω καὶ νὰ τοὺς κάνουν κανταΐφι—ἐγὼ θὰ θαυμάζω τὰς χειραφετημένας, ἀλλὰ θὰ ὁπολήπτωμαι καὶ θὰγαπῶ μίαν ἄλλην τάξιν γυναικῶν.

Καὶ ἡ τάξις αὐτὴ ἀποτελεῖται. ἀπὸ τὰς παραπολὺ ὀπισθοδρομικὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀγωνίζονται μὲ τὴν γλῶσσα, μὲ τὴν πέννα καὶ μὲ τὰ συνέδρια πῶς νὰ καταστήσουν τὰ κατέλλα καὶ τὰ μπαστούνια μας, ἀλλὰ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπον νὰ θεμελιώσουν στερεὰ τὴν οἰκογενειακὴν ἑστίαν καὶ νὰ χειραφετήσουν τοὺς συζύγους τους ἀπὸ τὰ νεῦρα καὶ τὶς ἰδιοτροπίες τους.

Γραφεῖον «Ἑστίας», 22 Μαρτίου 1901

Ο Νουμᾶς

F. Augusto De Benedetti

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ (5)

Η ΚΛΩΣΤΗ ΕΣΤΡΙΦΤΗΚΕ

μετάφραση ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Ἐδμ. (Χωρῶς. Περιποιούμενος αὐτὴν καὶ προσπαθῶν νὰ τὴν καθησυχάσῃ). Ἀλλ' ὄχι Ἐβελίνα, ὄχι, μὴ τὰ σκέπτεσαι αὐτά, ὄχι...

Ἐβελ. (Πάντοτε κλαίουσα καὶ μὲ λυγμούς). Αἴ.. ἔστι, ἦταν γραφτὸ νὰ τελειώσῃ! Πολλὲς ἡμέρες τώρα τὸ καταλαβαίνω... πολλὲς ἡμέρες... μόλις μπαίνω σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα... Ἄλλη φορὰ ἦταν ὡραία, κομψή, γεμάτη ἄνθη, γεμάτη ἥλιον!.. Καὶ τώρα!.. Καὶ τώρα!.. Ἀ Θεέ μου! Θεέ μου! Θεέ μου!

Ἐδμ. (ὡς ἄνω),

Ἐβελ. (ἐγειρομένη ἀποτόμως, σπαρταρίζουσα τὰ δάκρυα) Ποῦ εἶνε; Ποῦ εἶνε;

Ἐδμ. (ὡς ἄνω. Ἀκολουθῶν αὐτήν). Τί θὲς νὰ κάμῃς; Τί γυρεύεις;

Ἐβελ. (διακρίνουσα τὸν πῖλον). Ἀ! (θέτουσα νευρικῶς τὰ χειρόκτια καὶ τὸν πῖλον).

Ἐδμ. (ὡς ἄνω, ζητεῖ νὰ τὴν συγκρατήσῃ) Ἀλλὰ τί κάνεις τώρα; Θὲς νὰ φύγῃς... Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ φύγῃς ἔτσι, δὲν θὰ φύγῃς.. Ἀλήθεια!.. Ἴσως γιὰ μιὰ στιγμή... δὲν ξέρω τί νὰ πῶ... ἴσως νὰ εἶπα λόγια ποὺ δὲν ἔπρεπε, ποὺ δὲν ἦτο σωστὸν νὰ τὰ πῶ... Ἀλλὰ μετανοῶ καὶ—τί περισσότερον νὰ εἰπῶ—ναί, μετανοῶ. Ἐβελίνα, μεῖνε... Σοῦ ἐπαναλαμβάνω: δὲν ἐσκόπευα νὰ... Ἐὰν ἤξευρες τί λύπη μοῦ κάνεις... Δὲν ξεύρω μὲ τί τρόπον νὰ σὲ πείσω... Μεῖνε, Ἐβελίνα, μεῖνε. (Ἡ Ἐβελίνα διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν. Ὁ Ἐδμόνδος τῆς ἁρπάζει τὸ χέρι).

Ἐβελ. (ζητοῦσα ν' ἀπαλλαγῇ, νευρικά). Ἄφησέ με, ἄφησέ με... Θέλω νὰ φύγω... ἡ ἀτμόσφαιρα αὐτὴ μὲ πνίγει...

Ἐδμ. Ὄχι.. δὲν θὰ φύγῃς χωρὶς νὰ μοῦ πῇς ὅτι μὲ συγχωρεῖς, χωρὶς νὰ μοῦ πῇς πότε θὰ ξαναγυρίσῃς ἐδῶ..

Ἐβελ. (ὡς ἄνω, παλαιόυσα). Ἄφησέ με νὰ φύγω..

Ἐδμ. Ναί, σ' ἀφήνω νὰ φύγῃς, ἀλλὰ προηγουμένως πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ ξαναγυρίσῃς ἐδῶ, (ἐπιμένων πάντοτε περισσότερον) ὅτι θὰ ἔλθῃς πάλιν ἐδῶ...

Ἐβελ. (πάντοτε προσπαθοῦσα ν' ἀπαλλαγῇ). Ἄφησέ με, σοῦ λέγω, ἄφησέ με!..

Ἐδμ. (ὡς ἄνω). Ναί, ναί, ἀλλὰ μοῦ ὑπόσχεσαι, μοῦ ὑπόσχεσαι;...

Ἐβελ. (ὡς ἄνω. Φρικιῶσα, μὲ φωνὴν παγωμένην). Ἄφησέ με! εἶνε καλλίτερον ἀκόμη καὶ γιὰ σέ, ξέρεις γιατί ἕως τώρα ἔκλαυσα, ἀλλ' ἂν παραιτήσω τὰ κλάματα...

Ἐδμ. (μὲ κάποιαν βιαιότητα) Θὰ ξαναγυρίσῃς ἐδῶ;

Ἐβελ. (ὡς ἄνω, μὲ ὁρμὴν ἀποσπωμένη). Ἀ ὄχι... ἐδῶ ποτὲ πλέον!.. ποτὲ πλέον! . (μὲ ὁρμὴν πηγαίνει ὅπως ἐξέλθῃ, ἀλλὰ σταματᾷ ὀξύνης ὡσεὶ καταληφθεῖσα ὑπὸ σκέψεώς τινος, ἀφαιρεῖ ἓν χειρόκτιον, ἐξάγει τὸ δακτυλίδιον ἀπὸ τὸν δάκτυλον, γυρίζει πίσω, πηγαίνει πρὸς τὸν Ἐδμόνδον, ὅστις καταβεβλημένος εἶχε μείνῃ ἀκίνητος ἀτενίζων αὐτὴν καὶ τοῦ τὸ δίδει).

Ἐδμ. (αἴφνης μὲ συγκίνησιν). Τὸ δακτυλιδάκι ποῦ σοῦ ἔδωσα;

Ἐβελ. (βλέπουσα ὅτι ὁ Ἐδμόνδος δὲν κάμνει κίνημα ὅπως τὸ πάρῃ, τὸ ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐκ νέου διευθύνεται ὅπως ἀναχωρήσῃ).

Ἐδμ. (ὡς ἄνω, ζωηρῶς). Μοῦ τὸ ἐπιστρέφεις; (ἀκολουθῶν αὐτήν). Ὄχι, Ἐβελίνα, ὄχι, σὲ παρακαλῶ... Δὲν θέλεις νὰ ξαναγυρίσῃς ἐδῶ... Ἔχεις δίκηο. Δὲν ἐπιμένω πλέον. Ἀλλὰ πές μου ὅτι μὲ συγχωρεῖς, Ἐβελίνα. Μήπως εἶνε τίποτε ποῦ δὲν σοῦ ἐπιτρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃς.. Ἐὰν εἶνε τίποτε τέτοιο. πές μου το... (Ἡ Ἐβελίνα εὑρίσκεται εἰς τὴν θύραν). Ἄκου... τοὐλάχιστον... ἐὰν ἐκεῖνο ποῦ ἔλεγες... νὰ ἑνωθῶμεν... κρυφά...

Ἐβελ. (ἀνατριχιάζει—σταματᾷ—πάντοτε ἐστραμμένη πρὸς τὴν θύραν).

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 23 Φεβρουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΦΙΕΡΟΥΝΤΑΙ

αἱ γραμμαὶ αὗται εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλλην. Βασιλείου Ὑπουργοὺς τῆς Παιδείας, εἰς τοὺς παιδαγωγούς μας, εἰς τοὺς γονεῖς ποῦ στέλλουν τὰ παιδί τους στὰ σχολεῖα, εἰς τοὺς ὅλους ἀναμορφωτὰς τῆς παιδείας, τοὺς παρόντας καὶ τοὺς μέλλοντας, καὶ περισσότερον εἰς ἐκείνους ποῦ ἔχουν τὴν λύσιν νὰ κάθονται καὶ νὰ σπάζουν τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ βροῦν γιὰ ποιὸν λόγον τὰ φωμαΐκα κεφάλια ἐνῷ ἠμπορεῖσαν νὰ εἶνε γερά, εἶνε ὅλα πέρα πέρα κλούβια.

Τὸν λόγον τὸν ἔχει ἕνας πατέρας, ὁ ὁποῖος λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τοὺς προαναφερθέντας κυρίους τὰ πεπεισμένος τὰ ἑξῆς :

— Τὸ παιδί μου εἶνε μόλις ὀκτὼ ἐτῶν καὶ πηγαίνει στὸ Δημοτικὸν σχολεῖον. Τὰ γράμματα τ' ἀρέσουν, κοιτὸ δὲν εἶνε, ἔχει καὶ τὴν μανίαν νὰ μὴ διαβάζῃ σὰν παπαγάλλος, ἀλλὰ νὰ θέλῃ νὰ ἐννοῇ ἐκεῖνο ποῦ διαβάζει.

Χθὲς τὸ βράδυ ἐδιάβαζε ἀριθμητικὴν κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ λύσῃ ἕνα πρόβλημα ἁπλούστατον. Ἐδιάβαζε μεγαλοφώνως :

— Σταφυλάμπελός τις παράγει κατὰ μέσον ὅρον τόσους σταφίδας σταφίδος . . .

Τὸ παιδὶ ἐσταμάτησε :

— Μπαμπᾶ, τί θὰ 'πῇ κατὰ μέσον ὅρον ;

Ἐγὼ ἔξυσα τ' αὐτί μου.

— Μέσος ὅρος, ἄρχισα νὰ τοῦ λέω, εἶνε...

— Στάσου, μπαμπᾶ ! Πρῶτον νὰ μοῦ 'πῇς τί θὰ πῇ μέσος, ἔπειτα ὅρος καὶ κατόπιν μοῦ τὰ λὲς καὶ τὰ δύο μαζί...

— Δὲν διαβάζεις παρακάτω ; τοῦ εἶπα.

— Κι' ὁ μέσος ; μ' ἐρώτησε. Τί νὰ τὸν κάνουμε : Νὰ τὸν πετίξουμε στὰ σκουπίδια ;

— Ἄ, μπᾶ ! Δὲν κάνει! Νὰ τὸν πίρουμε, παιδί μου, νὰ τὸν βάλουμε στὸ θυμάτι καὶ λιβανίσουμε μ' αὐτὸν τοὺς διέποντας τὰς τύχας τῆς Ἑλληνίδος νεολαίας!...

Τὸ παιδί μου ἐγέλασε μὲ τὸ χωρατό, καὶ ἐγὼ ἐδάκρυσα γιὰ τὰ γέλοια τοῦ παιδιοῦ μου.

ΝΕΑΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ

καθιέρωσεν ὁ κ. Δηλιγιάννης κατὰ τὴν τελευταίαν, ἐλπίζομεν, προϋπουργίαν του, τὴν πολιτικὴν τῶν μειδιαμάτων.

Μειδιῶν κατῆλθεν ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα τὴν Καθαρὰν Δευτέραν. Μειδιῶν ἄκουσε τὰς περὶ παραιτήσεως τοῦ Ὑπουργείου φήμας. Μειδιῶν ἐδέχθη τοὺς κ.κ. βουλευτάς. Μειδιῶν τοὺς διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις κρατεῖ ἐρρωμένως τὰς θέσεις της. Ἂν εὑρεθῇ δὲ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κηρύξῃ καὶ νέον πόλεμον, νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι θὰ τὸν κηρύξῃ μειδιῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν πόλεμον τοῦ 97, τὸν ὁποῖον ἐκήρυξε, ὡς ἐνθυμεῖσθε, μὲ τὸ τριαντάφυλλον στὴν μπουντονιέρα.

ΜΑΣ ΕΒΕΒΑΙΩΣΑΝ

ὅτι ὁ κ. Σμολένσκης ἀπὸ λόγους καθαρῶς προσωπικοὺς ἔχει κηρυχθῇ κατὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς Γεν. Διοικήσεως.

Ὁ κ. Στρατηγὸς προβλέπει, ὡς ἐκ τῆς ἀνωμάλου πολιτικῆς καταστάσεως, ταχείαν τὴν ἄνοδον τοῦ κόμματος τοῦ κ. Λεβίδη εἰς τὴν ἀρχήν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ κόμμα αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μόνον ἀρχηγοὺς καὶ ὁπαδούς, ὡς καὶ τὸ κόμμα τῶν κ.κ. Φωτίου-Καλλισπέρη ἐν τῷ Δημ. Συμβουλίῳ, κατὰ τὴν διανομὴν τῶν Ὑπουργείων, θὰ τοῦ πέσῃ καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Κ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἐννοεῖ νὰ ἔχῃ συνεργάτην του τὸν Διάδοχον, τὸν ὁποῖον οἰκτρότατα ἐγκατέλειψεν εἰς τὸν Δημοκόν.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ

τὰ ἐκ Καρπενησίου τηλεγραφούμενα στοὺς «Καιροὺς».

Ἐπίκειται καὶ τῆς Νομαρχίας Εὐρυτανίας ἡ κατάργησις, ἕνεκα λόγων οἰκονομικῶν. Ὁ δήμαρχος λοιπὸν Καρπενησίου ἐτηλεγράφησε στὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ὅτι ἀναλαμβάνει ἐξ ἰδίων τὴν ἀναγκαιοῦσαν δαπάνην διὰ τὴν συντήρησιν τῆς Νομαρχίας ἐπὶ ἓν ἔτος.

Πρώτη προσφορὰ εἰς τὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν.

Παρουσιάζεται ὅμως ἀμέτως δεύτερος πλειοδότης, ὁ κ. Θερ. Μαργαρίτης, ὁ ὁποῖος βαράει πάρολι τὴν προσφορὰν διὰ μίαν δεκαετίαν καὶ σέττε διὰ μίαν δεκαπενταετίαν, ἂν παραμείνῃ Νομαρχῶν ὁ κ. Μπαλάφας.

Τὸ Ὑπουργεῖον δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν δημοπρασίαν, διότι καθόλου παράδοξον νὰ παρουσιασθῇ καὶ τρίτος πλειοδότης, ὁ ὁποῖος νὰ ἀναλάβῃ ἐξ ἰδίων ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ Κράτους, ἂν δὲν καταργηθῇ ἡ Νομαρχία Εὐρυτανίας καὶ ἂν διατηρηθῇ ὁ κ. Μπαλάφας στὴν θέσιν του.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

τῶν Ἐσωτερικῶν ἔκαμε πολὺ ἄσχημα νὰ εἰδοποιήσῃ, καὶ τηλεγραφικῶς μάλιστα, τὸν Ἀστυνόμον Ἐπιδαύρου ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς τὴν προϊσταμένην του Ἀρχήν, ὅτι ἡ Ἑλένη Καρόλου ἔτεκεν ἐκ κλεψιγαμίας ἄρρεν, τὸ ὁποῖον βαπτισθὲν ὀνομάσθη Παναγιώτης.

Ἕως τώρα οἱ περισσότεροι ἀστυνόμοι τῶν ἐπαρχιῶν ἐτηλεγραφοῦσαν στὸ Ὑπουργεῖον τὰς τραγῳδίας τὰς ὁποίας στὴν ῥάχιν τῶν πολιτῶν διέπραττον. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος διότι ἐδείχνε κ' ἕνας ἀστυνόμος νὰ διαπαξῇ μίαν κοιμωλίαν ; Τὸ πολὺ πολὺ ποῦ ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ Ὑπουργεῖον, εἶτε νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν κ. Ἀστυνόμον Ἐπιδαύρου νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἀστυνομικά του καθήκοντα καὶ ν' ἀφισιωθῇ ἀποκλειστικῶς στὸ θέατρον.

ΟΤΙ ΘΑ ΣΩΘΗ

τὸ στράτευμα μὲ τὰ νομοσχέδια τοῦ κ. Λυμπρίτη, τὸ ἀπέδειξε τετραγωνικώτατα ἡ προχθεσινὴ «Ἑστία», παραθέσασα μάλιστα πειστικώτατα δοκουμέντα τῆς εὐεργετικῆς δράσεως τῆς πολιτικῆς, πρὶν ψηφισθῇ ὁ νόμος περὶ Γεν. Διοικήσεως.

Ἕνα ἀπὸ τὰ δοκουμέντα αὐτὰ, παίρνομεν καὶ ἡμεῖς αὐτολεξεὶ ἀπὸ τὴν «Ἑστίαν» καὶ σᾶς τὸ σερβίρουμε, ὄχι γιὰ νὰ θυμώσετε, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεκαρδισθῆτε στὰ γέλοια :

Ἐδμ. (πάντοτε ζωηρότερον). Ἐὰν σοῦ ἔλεγα ὅτι θὰ κάμω πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ σὲ εὐχαριστήσῃ... (Κίνημα τῆς Ἐδελ. Ἐκεῖνος διευθύνεται πρὸς αὐτήν, τὴν πέρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν φέρει μπροστὰ εἰς τὴν σκηνήν. Μὲ αὐξουσαν γλυκύτητα). Τώρα... σοῦ ὁρκίζομαι... θὰ ἦτο ἀδύνατον... τόσας περιστάσεις ποῦ πρέπει νὰ τὰς ἐννοῇς... ἀλλά... μετὰ πέντε, μετὰ τρεῖς ἴσως μῆνας, ποῖος εἰξεύρει.. Ἄς ἐλπίσωμεν.. (Ἡ Ἐδελίνα μένει χωρὶς νὰ τὸν ἀτενίζῃ, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὸν πιστεύσῃ, κρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν της). Θὰ σοῦ τὸ ἀναγγείλω δι' ἐπιστολῆς... poste restante... καὶ σύ... Τί λὲς, Ἐδελίνα ;

Ἐδελ. (καταβεβλημένη, ἀμφίβολος, παρατηροῦσα αὐτόν).

Ἐδμ (μὲ δυσαρέσκειαν). Τί ! δὲν μὲ πιστεύεις, δὲν μὲ πιστεύεις ἀκόμη;.. Γιατί κάνεις ἔτσι ; Γιατί ; (ἐκ νέου περιπαθὴς καὶ γελαστός.. Λοιπόν... εἴμεθα σύμφωνοι... δι' ἐπιστολῆς... αἴ ;

Ἐδελ. (ὡς ἔνω, μὲ πλανωμένους ὀφθαλμοὺς, σχεδὸν ὑποκώφως). Πότε ;

Ἐδμ. (ἀμέσως, ὡς ἔνω). Ἴσως γρηγορότερα ἀπὸ ὅ,τι πιστεύεις. Δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ, ἀλλὰ σοῦ δίδω τὸν λόγον μου ὅτι θὰ κάμω κάθε δυνατόν, Ἐδελίνα...

Ἐδελ (ὡς ἔνω) Ἐδμόνδε...

Ἐδμ. Ναί, ἀλήθεια λοιπόν... μ' ἐσυγχώρησες ; (καθίζων αὐτὴν καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν ἡδονικῶς).

Ἐδελ. (ἠτις ὠχρὰ, ἀφηρημένη, ἀκίνητος, σχεδὸν μηχανικῶς ἀφήνει νὰ σύρεται). Δι' ἐπιστολῆς...

Ἐδμ. Μὰ ναί, δι' ἐπιστολῆς...εἶσαι εὐχαριστημένη ; (περιπαθῶς). Δός μου κι' ἐτσι ἕνα φιλί... τὸ φιλὶ τῆς συγγνώμης... (ἀκουμβῶν τὸ πρόσωπόν του ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον τῆς Ἐδελίνας). Λίνα!

Ἐδελ. (ἐλαφρῶς ἀμφιβάλλουσα καὶ μὲ προσπάθειαν τοῦ δίδει ἓν φίλημα).

Ἐδμ. (ἀναπηδῶν). Ἄ ! σιγά, ἐπαγωγός). Ἐδελίνα μεῖνε ἐδῶ...

Ἐδελ. (σηκώνεται).

Ἐδμ. (συγκρατούμενος). Ὄχι ; ὄχι ; Λοιπὸν πράγματι θέλεις νὰ φύγῃς ; Λοιπόν... (σηκώνων τὸ βέλο της τὸ ὁποῖον ἔπεσε κατὰ γῆς). Βλέπεις, ἔφευγες χωρὶς τὸ βέλο σου... Σοῦ τὸ δίδω (τῆς τὸ προσφέρει) Ἔτσι ; Καλά ; Ἀλλὰ χαμογέλασε, χαμογέλασε μιὰ φορά. Τί συμβαίνει ; Δὲν μὲ πιστεύεις λοιπόν ; Καὶ τὸ δακτυλιδάκι ; (ἡ Ἐδελ. πλησιάζει πρὸς τὴν θύραν). Πῶς ; Δὲν τὸ θέλεις πλειά ;

Ἐδελ. (μετὰ στιγμιαίαν διακοπὴν μὲ ὑπόκωφον φωνήν). Σήμερα ὄχι...

Ἐδμ. (μὲ κίνημα δυσαρεσκείας, ἀλλὰ μειδιῶν). Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν...

Ἐδελ. (κάμνει καταφατικὸν νεῦμα, ἔπειτα μὲ τρέμουσαν φωνήν). Ὠρεβούαρ, (ἑτοιμάζεται ὅπως φύγῃ).

Ἐδμ. Φεύγεις—ἔτσι—χωρὶς κἂν νὰ μοῦ σφίξῃς τὸ χέρι ;

Ἐδελ. (ἐπιστρέφει καὶ τοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα. Ὁ Ἐδμ. τῆς τὴν σφίγγει διαχυτικῶς καὶ τὴν φιλεῖ).

Ἐδελ. (τὸν κυττάζει μὲ ὕφος ἐμπιστοσύνης καὶ μὲ κατηφὲς μειδίαμα τοῦ λέγει). Χαῖρε. (Ἐξέρχεται).

Ἐδμ. (μένει δευτερόλεπτά τινα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἀκολουθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος, ἔπειτα κλείσας τὴν θύραν, διατρέχει πολλάκις τὴν σκηνήν, ἰσχυρῶς καταβεβλημένος. Ἔπειτα αἴφνης μὲ ὁρμήν :) Ὤ ! εἶνε ἀδύνατον!.. (ἐκ νέου καθίσταται σκεπτικός, ἔπειτα βιάζει τὸ χείλη του εἰς ἓν μειδίαμα κυνικὸν καὶ ἀποφασιστικὸς λέγει :) Ὤ ! μίαν ἄλλην τότε... (πηγαίνει νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν, ἀνοίγει τὸ συρτάριον καὶ ἐξάγει χάρτην διὰ γράψιμο.. Ἔπρεπε νὰ τῆς ζητήσω νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ κλειδιά... Ἀλλ' εἶνε περιττόν . δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ... (ἐκλέγει χάρτην, γράφει μίαν ἐπιστολὴν, κατόπιν ἐπὶ φακέλλου ἐπιγράφει :) Ἰουλίαν... Ζανέλλη... poste Restante, (μὲ ἐλαφρὸν κίνημα ἀνυπομονησίας.. Ὄχι .. ὁ φάκελλος δὲν εἶνε καλός... χρειάζεται ἄλλη καλλιγραφία μὲ αὐτήν .. (γράφων ἐπὶ ἄλλου φακέλλου τὴν διεύθυνσιν). Ἰουλίαν... Ζανέλλη... (κλείει τὸν φάκελλον, κατόπιν ξαπλώνεται ἐπὶ τῆς πολυθρόνας ἐπὶ στιγμὴν σκεπτικός. Αἴφνης μὲ βαθεῖαν ἀπογοήτευσιν:) Ἐν τούτοις ζῶμεν ἕνας πολὺ ὄλιος!.. Κι' ἐγώ... (ἐγειρόμενος αἴφνης καὶ ὑψῶν τοὺς ὤμους). Ὤ!... (Ἐξάγει ἀπὸ τὸ θυλάκιον ἓν σιγάρον, τὸ ἀνάβει, φορεῖ τὸν πῖλόν του, πέρνει στὸ χέρι του τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐξέρχεται).

Πίπτει ἡ αὐλαία

«Ὁ ἀντισυνταγματάρχης κ. Σ. ἔμενεν εἰς Τύρναβον, ὅταν τὸν Στρατὸν διηύθυνεν ὁ ὑπουργὸς καὶ λαμβάνει τηλεγράφημα ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις οἰκογενείας του, ὅτι ἡ σύζυγός του ἀσθενεῖ. Ζητεῖ ἄδειαν, ἀλλὰ δὲν τοῦ χορηγεῖται. Ὁ δυστυχὴς ἀντισυνταγματάρχης ἀπηλπισμένος παρέμενεν εἰς τὴν θέσιν του. Οἱ ἀνώτεροι ἐν Τυρνάβῳ ἀξιωματικοὶ μετέβαινον καὶ ἐπαρηγόρουν τὸν συνάδελφόν των.

Εἶχε καὶ ὁ κ. Γείδας μεταβῇ μετ' ἄλλων, ὅτε ὁ ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου, ὁ ἁπλοῦς στρατιώτης μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψει του τὴν παρουσίαν τῶν συνταγματαρχῶν καὶ ταγματαρχῶν, διακόπτων τὴν ὁμιλίαν, τοῦ λέγει:

— Γιατί στειχωρεῖσθε, κ. συνταγματάρχα;

— Εἶνε ἄρρωστη ἡ κυρά του, ἀπαντᾷ ὁ ἀντισυνταγματάρχης πρὸς τὸν ὑπηρέτην του καὶ δὲν μοῦ δίδουν ἄδειαν.

— Γι' αὐτὸ σκᾷς κύριε; τῷ λέγει. Ἐγὼ θὰ σοῦ τελειώσω τὴν δουλειά.

Καὶ φεύγει.

Τί συνέβη νομίζετε;

Ὁ στρατιώτης κατήγετο ἐκ Θηβῶν. Ἦτο συγγενὴς βουλευτοῦ ἐκεῖθεν, τοῦ μακαρίτου Κουκουλέζα, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ ἐτηλεγραφήσε ζητῶν τὴν παρουσίαν τοῦ συνταγματάρχου του. Ὁ βουλευτὴς πᾶγε εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Ὁ ὑπουργὸς ἔκαμε δεκα τούμπες πρὸ τοῦ μακαρίτου Κουκουλέζα, διότι, ἂν ἔκαμνεν ἐννέα μόνον τούμπες, θὰ ἦτο πεσμένος κ. Λυμπρίτη. Καὶ ὁ ἀντισυνταγματάρχης τηλεγραφικῶς λαμβάνει ἄδειαν.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ἐκείνη ἡ περίεργος ὑπόθεσις τῆς μονῆς Φανερωμένης, διὰ τὸν ἐν αὐτῇ παρανόμως τελεσθέντα γάμον;

Ἡ ἀνάκρισις τὴν ἐπαταξε κι' αὐτὴν στὸ χρονοδούλαπο: Ἢ ὁ ἅγιος Ἡγούμενος ἔκανε κανένα ταξειδάκι ἕως τὴν Ἀθῆνα... κ' ἔκλεισε τὰ στόματα;

Εἴμεθα πολὺ περίεργοι νὰ μάθωμεν τὴν συνέχειαν τοῦ εἰδυλλιακωτάτου αὐτοῦ γάμου!

ΕΝΑ ΘΡΙΑΜΒΟΝ ΤΗΣ

ἔσπευσε νὰ διατυμπανίσῃ προχθὲς ἡ Ἀστυνομία διὰ τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων. Συνέλαβε τὸν λωποδύτην ποὺ ἔκλεψε τὸ παλτὸ τοῦ κ. Σπυροπούλου, τοῦ ταμία τοῦ Βαριετέ. Μπράβο της! Θὰ πῆτε τώρα. Μὰ σταθῆτε λέγω, γιὰ τὸν Θεό! Τὸν λωποδύτην δὲν τὸν συνέλαβεν ἡ Ἀστυνομία. Τὸν συνέλαβε ὁ ἴδιος ὁ Σπυρόπουλος μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, εἶχε δὲ τὴν ἁπλότητα νὰ ἀγγείλῃ τὴν σύλληψίν του εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία δὲν ἐδυσκολεύθη καθόλου νὰ τὴν οἰκειοποιηθῇ.

Τὸ περιεργότερον εἶνε, ὅτι ὄχι μόνον δὲν συνέλαβε τὸν λωποδύτην, ἀλλὰ καὶ ἠρνήθη νὰ τὸν φυλακίσῃ ὅταν τῆς τὸν παρέδωκαν, προφασιζομένη ὅτι ὁ δράστης... δὲν συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ!

Δὲν γελᾶτε;

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΧΑΛΙ

Χθὲς σκόνταψα στὸ χαλὶ τοῦ γραφείου μου· μὲ τὸ σκούντημα τὸ χαλὶ ἀνεσηκώθη καὶ «μετ' ἐκπλήξεως» εἶδα τὰ σαρίδια καὶ τὴ σκόνη, καθαριότητος τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν. Φωνάζω τὸν ὑπηρέτη καὶ τὸν ἐρωτῶ πῶς γίνεται αὐτό . . . πῶς γίνεται νὰ βρίσκεται τόση σκόνη, τέτοιο χάλι κάτω ἀπ' τὸ χαλί. Ὁ ὑπηρέτης δὲν τὸ ἠξερε διόλου παράξενο κι' ἐδικαιολογήθη μοῦ εἶπε:

— Μὰ τί θέλετε νὰ τοῦ κάνωμε! Σκουπίζομε κάθε μέρα . . . Ἀλλὰ εἶνε δύσκολο νἄβγουν ἀπ' τὴν πόρτα τὰ σκουπίδια καὶ κατ' ἀνάγκην πᾶνε ἀπὸ κάτω! . . Δὲ μποροῦμε καὶ νὰ σηκώνωμε τὸ χαλὶ γιὰ νὰ καθαρίζωμε ὅλη αὐτὴ τὴ σκόνη... Αὐτὴ εἶνε δουλειὰ τοῦ χαμάλη .. μεθαύριο τὴν ἄνοιξι ποὺ θὰ τὰ σηκώσωμε!...

— Μὰ τὸ καταλαβαίνεις, Νίκο, πῶς λὲς βλακεῖες;.. τί θὰ πῇ δὲ μπορεῖτε....εἶνε δύσκολο....τὴν ἄνοιξι... τ' εἶν' αὐτὰ βλᾶκα;.. αὐτὰ σὲ μαθαίνουν στὸ Πολυτεχνεῖο;.. Σεῖς ποὺ σκουπίζετε, δὲν κάνετε αὐτὸ τὸ κακὸ 'δῶ μέσα;

— Μὰ σᾶς εἴπαμε ὅτι εἶνε δύσκολο νὰ βγαίνουν ἀπ' τὴν πόρτα... ἄλλως τε καὶ οἱ προηγούμενοι ὑπηρέται τὰ ἴδια ἔκαναν... Βλέπετε ὅτι ἔτσι τὰ ἠθράμε.

— Μὰ δὲ νοιώθεις,ἠλίθιε, ὅτι θὰ γίνωμεν ὅλοι φθισικοὶ μ' αὐτὴ τὴ λογική σας;.. Ἔτσι τὰ ἠθράτε... καὶ μ' αὐτὸ θέλεις νὰ πῇς πῶς πρέπει καὶ νὰ τ' ἀφήσετε ἔτσι; Δὲ συλλογισθήκατε καὶ οἱ δυό σας, πῶς μιὰ μέρα, ὅταν τὸ πρᾶγμα παραφουσκώσῃ, σὰν τὸ χαλὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ σηκώνεται, θὰ ὑποχρεωθῆτε, θέλετε καὶ δὲ θέλετε νὰ κάμετε γενικὸ καθάρισμα; Δὲ συλλογισθήκατε πῶς τότε θὰ εἶνε φοβερώτερον ἐκεῖνο ποὺ σήμερα ἔξαφνα, δὲ θὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ, σ' αὐτὴ ποὺ τὴν λὲς χαμάλικη δουλειά;

Γκρίνν... γκρίνν.. τρέχω στὸ τηλέφωνο... μὲ καλοῦσεν ὁ διευθυντὴς στὸ σπίτι γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ἐργασία... Ἔτρεξα.

Ὅταν ἔβγαινα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ διευθυντοῦ συλλογιζόμουν ἀκόμα τί σκέπαζε τὸ χαλὶ τοῦ γραφείου... κι' ἔλεγα μόνάχος μου: Νὰ τοὺς διώξῃ κάνείς... ποῦ νὰ πᾶνε ὕστερα; δὲ θὰ γίνουν ἀτιμώτεροι μπροστὰ στὴ ζωὴ σὰν πεινάσουν; Νὰ τοὺς προστιμάρῃ κάνείς... Χειρότερα! Θὰ κλέψουν μὲ κάθε τρόπο περσότερο ἀπ' τὸ πρόστιμο... Ὤ! θεέ μου! τί βλακεία! τί βλακεία.

* * *

Βλέπεις, ἀγαπητέ μου Νουμᾶ, ὅτι κ' ἐγὼ μόλη τὴν ἀνάγκη τῆς καθαριότητος ποὺ αἰσθάνομαι, προτιμῶ νὰ φιλοσοφῶ παρὰ νἀρπάξω ἀπ' τ' αὐτὶ τοὺς ἀσυνείδητους αὐτοὺς ὑπηρέτας.

Κι' ὅμως! φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ κάποιος βαθιούτσικος λόγος γιὰ νὰ σκέπτωμαι τόσο... σκεπτικά!!

Ὤ! ποιὸς θὰ μᾶς ἐξευτελίσῃ καὶ ποιὸς θὰ ἐξοστρακίσῃ ἀπ' τὸν τόπο μας αὐτὸν τὸν λόγο, αὐτὸ τὸ ἀνυπόφορο βάρος τοῦ στήθους τοῦ ρωμαϊκοῦ;

Ὁ κ. Γιαννόπουλος, ὁ νεαρὸς αὐτὸς γέρων, τί μπορεῖ νὰ πῇ ἐπίνω ἀπ' αὐτὸ τὸ χαλί;

Ὁ πορτιέρης

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Πρωϊνέ,δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήττεσθε καθόλου διότι καὶ ἡ Παριζινὴ «Ἡρωΐνα» ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν Στρατιωτικῶν Νομοσχεδίων τῆς Κυβερνήσεως. Ἠμποροῦσε νὰ διαψεύσῃ τὴν Ἀτυῖδα ὁμώνυμόν της καὶ νὰ μὴ κορδονίζῃ καὶ αὐτή; — κ. Ν. Παν. εἰς Καλαμπάκαν. Συνδρομή σας ἐλήφθη καὶ τὰ φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Ὁ ἐφετεινὸς χορὸς τοῦ Δημ. Θεάτρου ἀπέτυχεν, ἀφοῦ τὸ θέλετ' ἔτσι, κ. Φιλόμουσε. Νὰ ἰδοῦμε τώρα, θὰ θελήσῃ νὰ περιορισθῇ ἡ Μουσικὴ Ἑταιρία εἰς τὸ ἔργον της καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὸν χορὸν αὐτόν, ὅπως ἔστειλε στὸ διάβολο καὶ τὰ Ἀποκριάτικα κομπάσα; — «Ὁ γάμος εἶνε μία φάρσα με δύο πρόσωπα, εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε δὲν σπουδάζει κανεὶς παρὰ μόνον ἕνα, τὸ πρόσωπον τοῦ συντρόφου του». Τὴν γνώμην αὐτὴν τοῦ Ὀκτ. Φεγιὲ, κ. Μισιγύνη, σᾶς τὴν συνιστῶμεν ὡς τὸ πλέον ἀλάνθαστον κατευναστικὸν τῆς ἀπαισιοδοξίας σας. — Καιρὸν ἔχετε νὰ μᾶς ἐνθυμηθεῖτε, κ. Τρέχα-Γύρευε; Νὰ περιμένωμεν τίποτε;

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Ἀναγνωστήριον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ Βουλῆς.

ΕΠΙΣΤΑΛΕΙΣΑ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται, ἄλλοι ἀπὸ τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν, ἄλλοι ἀπὸ τῆς γεφύρας, ἐθαύμαζον τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, καὶ τινες ὡσεὶ δυσπιστοῦντες εἰς τὰ καιμώματα αὐτὰ τοῦ ὠκεανοῦ ἐφαίνοντο ὀστρακινόμενοι τὸν ἀέρα, ἢ ρίπτοντες συχνάκις τὸ βλέμμα εἰς τὸ βαρόμετρον.

Ἦτο ὅμως πράγματι ὡραῖον τὸ θέαμα!

Ἡ νὺξ ἐπῆλθε σιωπηλὴ καὶ ἐπιβάλλουσα. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐξηκολούθει ἀκίνητος καὶ βαρεῖα, βαθμηδὸν δὲ μόνον κωφὸς καὶ βαρὺς κυματισμὸς ἤρχετο ἀπὸ δυσμῶν, ὅτε ἀποτόμως ἐδόθη ἡ διαταγὴ νὰ μεταβληθῇ ἐλοταχῶς ἡ πορεία τοῦ πλοίου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ θαλαμίσκου τοῦ φίλου μας Ὀρέστου καὶ εἰσῆλθε χωρὶς νὰ ἀναμένῃ ἀπάντησιν.

Ἐκεῖνος μόλις ἀφυπνισθεὶς προσεπάθει πῶς ν' ἀποτινάξῃ τὴν νάρκην τοῦ ὕπνου.

Κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα εἶχε τὴν ἀπὸ μεσονυκτίου μέχρι πρωΐας φυλακήν, τὴν καλὴν κατὰ τὴν φράσιν τῶν ναυτικῶν καὶ τὴν μεσημβρίαν τὰ γυμνάσια τὸν εἶχον κρατήσῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὥστε δὲν εἶχε κλείσῃ σχεδὸν διόλου τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τί τρέχει Ἀλέκο; .. ἠρώτησεν ἡμιεγειρόμενος καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος.

Εἰξεύρω κ'ἐγώ, εἶπεν ὁ ἄλλος... σήκω... ὁ κυβερνήτης σὲ ζητεῖ... εἰξεύρεις τὸ βαρόμετρον ἔδειξε ἀποτόμους καταπτώσεις, τὰ σύννεφα εἰς τὴν δύσιν ἦσαν πολὺ παράδοξα καὶ ἔχει ἀρχίσῃ ἕνα κουφόκυμα τρομακτικόν .. Εἶνε πολὺς φόβος ὅτι ἐπέσαμεν πλησίον εἰς κυκλῶνα...

Ὁ Ὀρέστης ἤρχισε νὰ ἐνδύεται ταχέως.

— Δὲν ἐπεσίμενε τάχα ὁ εὐλογημένος νὰ φθάσωμε εἰς τὰς Ἀσόρας;.. προσέθεσε μεμψιμοίρως ὁ Ἀλέκος... ἦτο τάχα ἀνάγκη νὰ μᾶς προτιμήσῃ;..

* * *

Κυκλῶν ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ!... Μόνον καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ παγώνει τοὺς ναυτικούς, διότι σπανίως εὑρέθη πλοῖον τὸ ὁποῖον νὰ ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς μανίας αὐτῆς τῶν στοιχείων νὰ διηγηθῇ τί εἶδε, καὶ ἔτι σπανιώτερον οἱ ναῦται του ἐπανεῖδον τὴν πατρικὴν γῆν!

Ἀλλοίμονον εἰς τὸ σκάφος τὸ ὁποῖον πίπτει εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ζώνην! Μόνον ὅσοι εὐτυχεῖς ἔχουν τὴν τύχην νὰ εὑρεθῶσιν ἑκατοντάδας μιλλίων μακρὰν, δύνανται ἐνίοτε νὰ διαφύγωσι τὸ ἀναπόφευκτον τέλος.

Εἶδος φανταστικοῦ ἀνεμοστροβίλου ἐγείρεται ἐν μέσῳ τῶν ὠκεανῶν· ἀναβρασμὸς ἀτμοσφαίρας καὶ θαλάσσης καὶ ἐπὶ ἐκτάσεως ἑκατοντάδων μιλλίων, οὐρανοί, ὕδατα καὶ νέφη, περιδινοῦνται ἐν συντελείᾳ μανίας καὶ συγχύσεως.

Καὶ τὸ φοβερὸν φαινόμενον προχωρεῖ τοιουτοτρόπως μετὰ ἰλιγγιώδους ταχύτητος ἀνακυκῶν τὰ ὑπόγεια βάθη καὶ σαρῶνον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἀναφέρονται κυκλῶνες διανύσαντες ἐν διαστήματι ὡρῶν χιλιάδας μιλλίων, καταστρέψαντες πόλεις ὁλοκλήρους καὶ φονεύσαντες χιλιάδας ἀνθρώπων.

Ὅπου ἡ θεομηνία αὐτὴ παρέλθῃ ὁ θάνατος ἁπλώνει τὴν μελανήν του σκιὰν. ἡ ὀργὴ τοῦ ἀγνώστου διαχύνει τὴν φοβερὰν ἀπειλήν της.

Ἐπὶ τοῦ πλοίου ὅμα τῇ βεβαιώσει τοῦ φαινομένου, ὅλαι αἱ ὁμιλίαι καὶ ὁ θόρυβος ἔπαυσαν... Ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς πάντα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ἐλήφθησαν ἐπιμελῶς καὶ τὸ πλοῖον ἤλλαξε πορείαν διευθυνόμενον ὁλοταχῶς πρὸς τὴν πλεύσιμον ζώνην τὴν ὁποίαν καθώρισαν οἱ ὑπολογισμοί.

Ὁ καθεὶς ἀνεμνήσθη τῶν ἀγαπητῶν ἐντὸς ὅσα τὸν ἐπερίμεναν καὶ ἀνέθεσε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν Θεόν.

(Ἀκολουθεῖ)